

Kántálni voltunk – azaz hagyományőrzés gyermekszemmel

„December 12-én a főtéren kántáltunk. Sok éneket tanultunk meg, és gyakran próbáltunk. Végre elérkezett a szombat! Izgatottan vártuk a délutánt. A Pálmácska óvodások után következünk. Szerintem remekül sikerült a szereplésünk, mert mindenki szépen énekelt, és senki nem tévesztette el a szövegét. A közönségnek is nagyon tetszett, nagy tapssal jutalmaztak minket. Látszott a sok felnőtt és gyermek arcán, hogy boldogok.”

(Tóth Julietta 4.b)

„December 17-én az iskolában kántáltunk. Már nagyon készültünk rá. Amikor bementünk az elsősökhöz, mindenki mosolygott, és a tanítójuk is kedves volt. Jutalomból kaptunk tőlük mézeskalácsot, amit ők készítettek. A másodikosoknál izgultam a legjobban. Tőlük finom szaloncukrot kaptunk. Mire a harmadikosokhoz értünk, már nagyon fáradt voltam, de mindent beleadtam, hogy ők is jól érezzék magukat. Nekem nagyon tetszett a kántálás, és hála van a szívemben, hogy ennyi örömteli arcot láthattam.”

(Törőcsik Zsombor 4.b)

„Délután elmentünk kántálni a Sion Nyugdíjasházba is, ahol finom teával fogadtak minket. Az ebédlőben adtuk elő a köszöntőnket, majd verset is mondtunk. Hanna fuvolázott, én pedig egy szép karácsonyi köszöntőt olvastam fel. Végül együtt énekeltünk az idősekkel. Sok örömkönnyet láttam az arcukon. Szerintem ez volt a világ legjobb kántálása.”

(Kovács Sebestyén Patrik 4.b)